

Αἰφνης ἐσιώπησε καὶ ἐστράφη.
Θροῦς ἐσθῆτος μεταξίνης εἶχε πλήξει
τὰς ἀκοάς της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔμελλε νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ τὴν αἰθουσαν, διευθυνομένη μετὰ τοῦ
Ὁρατίου πρὸς τὸ θερμόστεγον.

Ἡ Χάρις ὤρμησε πρὸ αὐτῶν καὶ τοῖς
ἔφραξε τὴν δίοδον.

— Μίαν λέξιν, Λαίδη Ζάνετ, πρὶν ἢ
ἀπομακρυνθῆτε, ἀνέκραξε, μίαν λέξιν καὶ
θὰ μείνω εὐχαριστημένη!... Ἡ ἐπιστολὴ
τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ἔφθασεν εἰς
τὴν οἰκίαν ταύτην;... ναι ἢ ὄχι; Ἐὰν
ἔφθασε... γυνὴ σὰς τὴν ἀπέδωκεν;...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν προσέβλεψεν, ὡς
γνωρίζει νὰ θεωρῇ μεγάλη δέσποινα πρό-
σωπον κατωτάτης τάξεως, τολμοῦν ἰτα-
μῶς νὰ ὑπολείπεται τοῦ πρὸς αὐτὴν σε-
βασμοῦ.

— Δὲν γνωρίζετε βεβαίως, εἶπε μετὰ
παγεῖρας ἀπαθείας συγκρατουμένη, ὅτι αἱ
ἐρωτήσεις σας αὗται εἶνε ὕβρεις δι' ἐμέ!

— Καὶ πλέον ἢ ὕβρεις διὰ τὴν Χάρι-
τα!; προσέθηκε μετὰ ζέσεως ὁ Ὁρατίος.

Ἡ ἀποφασιστικὴ μικρόσωμος γυνή, ἥ-
τις ἔφραττε τὴν δίοδον τοῦ χειμερινοῦ κή-
που, ἐφρικίαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλθύντο ἀλλη-
λοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Ὁρατίου ἐπὶ τῆς
Λαίδης Ζάνετ καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκεῖ-
νον, ἀπαστράπτοντες ἐκ τῆς λάμψεως τρο-
μερᾶς ὑπονοίας, ἥτις τοὺς ἐφλόγιζε.

— Διὰ τὴν Χάριτα!... ἀνέκραξε. Ποίαν
Χάριτα;... Ἀλλὰ Χάρις εἶνε τὸ ἰδικόν
μου ὄνομα, Λαίδη Ζάνετ!... Ὡστε ἐλά-
θετε λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν;... Εἶνε ἐδῶ
ἡ γυνὴ αὕτη;!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀφῆκε τὸν βραχίονα
τοῦ Ὁρατίου καὶ ὠπισθοχώρησε βήματά
τινα πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της.

— Ἰούλιε, τῷ εἶπε θὰ μὲ ὑποχρεώ-
σης τὰ μέγιστα πρῶτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς
μου, μὴ λησμονῶν τὸ σέβας, ὅπερ δικαι-
οῦμαι ν' ἀξιώω εἰς τὸν ἰδίον μου οἶκον.
Ἐκβάλε ἔξω τὴν γυναῖκα ταύτην.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἐ-
πλησίασε πάλιν τὸν Ὁρατίον καὶ ἔλαβε
τὸν βραχίονά του.

— Κάμετέ μου τόπον, σὰς παρακαλῶ,
εἶπεν ἀταράχως πρὸς τὴν Χάριτα, καὶ ἀ-
φετέ με νὰ διέλθω.

Ἀλλ' ἡ Χάρις ἐπέμενε, μένουσα εἰς τὴν
θέσιν της.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἐδῶ, εἶπε. Θέ-
σατέ την εἰς ἀντιπαράστασιν ἔμπροσθέν
μου, καὶ κατόπιν ἐκδιώξατέ με, ἂν θέλετε.

Ὁ Ἰούλιος ἐπροχώρησε καὶ τὴν ἔλα-
βεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΗΣ

GUY DE MAUPASSANT

Ο Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ο Σ

Λήγημα

Τοῦ κατηγορουμένου τὴν υπεράσπισιν
ἀνέλαβε νέος τις, πολὺ νέος, δικηγόρος,

ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του, οὕτινος τὴν
ἀγόρευσιν παραθέτομεν :

«Τὰ πράγματα εἶνε ἀναμφισβήτητα,
κύριοι ἑνορκοί. Ὁ πελάτης μου, τίμιος
ἄνθρωπος, ὑπάλληλος ἀμέμπτου διαγω-
γῆς, καλὸς καὶ ἡμερος, ἐδολοφόνησε τὸν
προϊσταμένον του εὐρισκόμενος ἐν βρασμῷ,
ὅστις φαίνεται ἀκατανόητος. Ἐπιτρέψα-
τέ μου νὰ σὰς ἀναλύσω ψυχολογικῶς τὸ
ἔγκλημα, ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, χω-
ρὶς τι καθόλου νὰ ἐλαφρύνω οὐδὲ νὰ συγ-
χωρήσω, καὶ θὰ κρίνετε σεῖς εἴτα.

«Ὁ Ἰωάννης Λουζέρ εἶνε υἱὸς ἐντιμο-
τάτων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τὸν κατέστη-
σαν καὶ αὐτὸν ἀπλοῦν καὶ εὐσεβῆ.

«Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔγκλημά του : ἡ εὐσε-
βεια. Αἰσθημα, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζομεν
καθόλου σήμερον, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ
ὄνομα φαίνεται ὑπάρχον ἀκόμη, καὶ οὐ-
τινος ἄπασα ἡ ἰσχὺς ἀπώλετο. Πρέπει νὰ
εἰσέλθῃ τις εἰς τινὰς σώφρονας καὶ ὀπι-
σθοδρομικὰς οἰκογενεῖας διὰ νὰ εὕρῃ τὴν
αὐστηρὰν αὐτοῦ παραδόσιν, τὴν θρησκείαν
αὐτὴν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ ἀνθρώπου,
τοῦ αἰσθήματος ἢ τῆς πίστεως, περιβε-
βλημένην χαρακτῆρα ἱερόν, τὴν πίστιν ἄ-
νευ ἀμφιβολίας καὶ μειδιάματος, οὐδὲ
τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας.

«Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εἶνε ἀληθῶς τί-
μιος, πρέπει νὰ εἶνε καὶ εὐσεβής. Ὁ σέ-
βων ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς. Πι-
στεύει. Ἡμεῖς δέ, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλ-
μοὶ εἶνε ἀνοικτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ, οἱ ζῶντες
ἐδῶ εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ὑπόνομον τῆς
κοινωνίας, ὅπου ἐξοκέλει πᾶσα αἰσχρό-
της, ἡμεῖς οἱ ὄντες οἱ ἔμπιστοι παν-
τὸς αἰσχούς καὶ οἱ περιληψμένοι ὑπερασπι-
σται πάσης ἀνθρωπίνης κακίας, τὰ στή-
ρίγματα, διὰ νὰ μὴ εἶπω οἱ ὑποστηρι-
καί, παντὸς καὶ πάσης τυχοδιώκτιδος,
ἀπὸ τῶν πριγκίπων ἕως τοῦ ἐσχάτου, ἡ-
μεῖς οἱ περισυλλέγοντες εὐκρέστως καὶ
μετ' ἀγαθότητος ἅπαντας τοὺς ἐνόχους
διὰ νὰ τοὺς ὑπερασπισθῶμεν πρὸ ὑμῶν,
ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι, ἐὰν ἀληθῶς ἀγαπῶμεν
τὸ ἐπάγγελμά μας, μετρώμεν τὴν συμπα-
θειαν ὡς δικηγόροι πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ
ἐγκλήματος, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν
πλέον εὐσεβῆ ψυχὴν. Γνωρίζομεν καλῶς
τὸ κύμα τῆς διαφθορᾶς, τὸ βαῖνον ἀπὸ
τῶν ἀρχόντων ἕως τῶν ἐπαίτων, γνωρί-
ζομεν καλῶς πῶς τὰ πάντα συμβαίνουσι,
δίδονται, πωλῶνται. Θέσεις, ὑπουργήμα-
τα, τιμαί, εἰς ἀντάλλαγμα ὀλίγου χρυ-
σίου βλακωδῶς, ἐπιδεικνύοντες, διὰ τῆς
παροχῆς τίτλων εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐ-
πιχειρήσεις καὶ τὸ ἀπλούστερον ἀντὶ γυ-
ναικείου φιλήματος. Τὸ καθήκον μας καὶ
τὸ ἐπάγγελμά μας, μᾶς ἀναγκάζουσι τὰ
πάντα νὰ γνωρίζομεν, τοὺς πάντας νὰ ὑ-
ποπτευώμεθα, διότι πάντες εἶνε ὑποπτοι,
καὶ εὐρισκόμεθα ἐκπληκτοὶ ὅταν συναν-
τώμεθα πρὸς ἄνθρωπον, ὡς τὸν παρόντα
πρὸ ἡμῶν δολοφόνον, ὁ ὅποιος ἕνεκα τῆς
τοσοῦτον ἐδράϊας εὐσεβείας του γίνεται
μάρτυς.

«Ἡμεῖς, κύριοι, θεωροῦμεν τὴν τιμὴν
ὡς καὶ τὴν καθαρότητα, ἐξ ἀηδίας πρὸς
τὰ χθαμαλὰ αἰσθήματα, ἐξ αἰσθήματος

ἀτομικῆς ἀξίας καὶ ὑπερηφανεῖας, δὲν φέ-
ρομεν ὅμως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τὴν
πίστιν τυφλὴν, ἔμφυτον, σκαιὰν ὡς ὁ ἄν-
θρωπος οὗτος.

«Ἀφετέμε νὰ σὰς διηγηθῶ τὸν βίοντου.

«Ἀνετράφη, ὅπως ἀνετρέφοντο ἄλλοτε
τὰ παιδιὰ, διακρίνων εἰς δύο τὰς ἀνθρω-
πίνους πράξεις, εἰς καλὰς καὶ κακὰς. Τῷ
ἔδειξαν τὸ καλὸν μετ' αὐθεντίας ἀκλονή-
του, ὥστε νὰ τὸ διακρίνῃ ἀπὸ τοῦ κα-
κοῦ, ὡς διακρίνουσι τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς
ἡμέρας. Ὁ πατὴρ του δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰ
ὑπερφυῖα πνεύματα, τὰ ὅποια ἀφ' ὕψηλοῦ
βλέποντα, διακρίνουσι τὴν πηγὴν τῆς
πίστεως καὶ ἀναγνωρίζουσι τὰς κοινωνι-
κὰς ἀνάγκας, ὁπόθεν ἐξεπορεύθησαν αἱ
διακρίσεις αὗται.

«Ἡλικιωθὴ λοιπὸν, εὐσεβὴς καὶ πι-
στός, ἐνθουσιωδὴς καὶ περιωρισμένος.

«Εἰκοσιδιετὴς ἐνυμφεύθη. Τῷ ἔδωκαν
σύζυγον ἐξαδέλφην του τινὰ ὡς αὐτὸς ἀ-
νατραφεῖσαν, ἀπλὴν καὶ ἀγνὴν ὡς αὐ-
τός. Ἔσχε τὴν ἀνεκτίμητον τύχην νὰ
λάβῃ σύντροφον τοῦ βίου, γυναῖκα ἐντι-
μον, μὲ καρδίαν εὐθείαν, δηλαδὴ τὸ σπα-
νιώτερον καὶ σεβασμιώτερον πρᾶγμα τοῦ
κόσμου. Ἐτῆρει πρὸς τὴν μητέρα του τὸν
σεβασμόν, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὰς μη-
τέρας ἐν ταῖς πατριαρχικαῖς οἰκογενεαῖς,
τὴν βαθεῖαν ἐκείνην εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν
προσφέρουσι μόνον πρὸς τὸ θεῖον. Καὶ
πρὸς τὴν σύζυγόν του δὲ τὴν αὐτὴν ἐπέ-
δειξεν εὐλάβειαν μόλις ἐλαττωθεῖσαν ἐκ
τῆς συζυγικῆς οἰκειότητος. Καὶ ἔζησεν ἐν
ἀπολύτῳ ἀγνοίᾳ τῆς ἀπάτης, ἐν ἐπιμό-
νῳ εὐθύτητι καὶ ἡρέμῳ εὐτυχίᾳ, ἡ ὁποία
τὸν κατέστησεν ἰδιαιτέρον ὄν. Οὐδένα ἀ-
πατῶν, δὲν ὑπώπτευεν ὅτι ἦτο δυνατόν
καὶ αὐτὸν ν' ἀπατήσωσιν.

«Μικρὸν πρὸ τοῦ γάμου του ἀνέλαβε
τὰ καθήκοντα ταμίου εἰς τοῦ κυρίου Λαγ-
γλαί, ἐσχάτως παρ' αὐτοῦ δολοφονηθέντος.

«Γνωρίζομεν, κύριοι ἑνορκοί, ἐκ τῶν
καταθέσεων τῆς κυρίας Λαγγλαί, τοῦ ἀ-
δελφοῦ της κυρίου Περτουί, ἐτέρου τοῦ
σύζυγου της, ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενεῖας
καὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κατα-
στήματος, ὅτι ὁ Λουζέρ ἦτο πρῶτον ὑ-
παλλήλου ὡς χρηστός, ἥπιος, ὑποτακτι-
κός, σεβόμενος τοὺς προϊσταμένους καὶ
τακτικός.

«Ἀλλως δὲ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις
τῶν προϊσταμένων του ἦτο καταφανής.

«Ἦν συνηθισμένος εἰς τὴν περιποίη-
σιν ταύτην καὶ τὸν σεβασμόν τὸν δεικνύ-
μενον εἰς τὴν κυρίαν Λουζέρ, ἡ ὁποία ὑ-
περεπαινεῖτο παρὰ πάντων.

«Ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν ἐκ τυφοει-
δοῦς πυρετοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

«Συνησθάνθη θλίψιν βαθεῖαν, ἀλλὰ
θλίψιν ψυχρὰν καὶ ἡρεμὸν καρδίας μεθο-
δικῆς. Ἐκ τῆς ὠχρότητός του δὲ καὶ
τῆς ἀλλοιώσεως τῶν χαρακτήρων του, ἐ-
φαίνετο πόσον συνησθάνθη τὴν ἀπώλειαν.

«Τότε, κύριοι, συνέβη τι λίαν φυσικόν.

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο νυμφευμένος
πρὸ δεκαετίας. Πρὸ δεκαετίας ἦτο συνει-
θισμένος νὰ αἰσθάνεται παρ' ἐαυτοῦ γυ-
ναῖκα.

«Εἶχε συνειθίσει εἰς τὰς φροντίδας τῆς, εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην φωνῇ ἅμα εἰσήρχετο, εἰς τὴν καλημέραν τῆς πρωίας, εἰς τὸ φρού φρού τῆς ἐσθῆτός τῆς, εἰς τὴν περιποίησίν τῆς, τὴν ὅτε μὲν ἐρωτικὴν καὶ ἄλλοτε μητρικὴν, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὴν ὑπαρξίν ἐλαφροτέραν, εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ἀγαπημένης του καθιστῶσαν ταχυτέρας τὰς ὥρας. Εἶχε συνειθίσει καὶ εἰς τὴν ὑλικὴν εὐμάρειαν τῆς τραπέζης καὶ εἰς πᾶσαν περιποίησιν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μὲν καταφανής, ἀλλὰ καθίσταται ἀναπόσπαστος μικρὸν κατὰ μικρὸν. Δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ μόνος. Τότε διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν του, κατὰ τὰς ἀτελευτήτους ἐσπέρας, συνειθίσει νὰ πηγαίνει ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας εἰς γειτονικὸν τι ζυθοπωλεῖον. Ἐπὶ ποτήριον ζύθου καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἀκίνητος, παρακολουθῶν τὰς σφαίρας τοῦ σφαιριστηρίου, σπευδούσας πρὸς ἀλλήλας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτμοσφαιράς τῶν καπνιστῶν, ἀκούων χωρὶς νὰ προσέχη τὰς συζητήσεις, τὰς ἀστεϊότητες, τοὺς γέλωτας. Καὶ πολλὰκις ἀπεκοιμᾶτο ἐκ καμάτου καὶ ἀνίας. Ἀλλ' ἡσθάνετο εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του καὶ τῆς σαρκὸς τὴν ἀκατανίκητον ἀνάγκην τῆς καρδίας καὶ σαρκὸς γυναικός, χωρὶς δὲ νὰ τὸ σκέπτεται, ἐπλησίαζε καὶ ἐκάστην ἐσπέραν ἐπὶ μᾶλλον παρὰ τὸ γραφεῖον τῆς κρατούσης τοὺς λογαριασμοὺς ξανθῆς, προσελκυόμενος ἀπαύστως πρὸς αὐτήν, διότι ἦτο γυνή.

«Μετά τινα χρόνον ὠμίλησαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐκείνος ἀπέκτησε τὴν συνήθειαν νὰ διέρχεται πᾶσαν ἐσπέραν του παραπλεύρως αὐτῆς. Ἦτο χαρίεσσα καὶ φιλόφρων ὥς ἐμπρέπει εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐμπορίου τῶν μειδιαμάτων ἐποθυμοποιεῖτο δὲ νὰ τῷ ἀνανεῶν ἐκάστοτε τὸ ποτήριόν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐβόηθει πολὺ τὴν ὑπόθεσιν. Καθ' ἐκάστην ὁ Λονζέρ προσεκολλᾶτο πλειότερον εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε, τῆς ὁποίας ἤγνοε τὸν βίον, καὶ τὴν ὁποίαν ἠγάπησε, διότι δὲν ἔβλεπεν ἄλλην.

«Ἐκείνη, πονηρὰ ἄλλως, ἐνόησεν ὅτι ἐδύνατο νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ καὶ ἐζήτησε τὸν καταλληλότερον τρόπον. Καὶ τοῦτο βεβαίως ἦν ὁ γάμος.

«Τὸ κατώρθωσεν, ἄνευ πολλοῦ κόπου.

«Εἶνε ἀνάγκη, κύριοι ἔνορκοι, νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἡ διαγωγή τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἦτο λίαν προβληματικὴ, καὶ ὅτι ὁ γάμος ἀντὶ νὰ θέσῃ χαλινὸν εἰς τὰ ἀμαρτήματά τῆς τὴν κατέστησε μᾶλλον τολμηρὰν καὶ ἀναιδῆ;

«Ἐκ φυσικοῦ ὅλως αἰτίου τῆς γυναικείας δολιότητος, ἐφαίνετο εὐρίσκουσα εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ν' ἀπατᾷ τὸν ἔντιμον τοῦτον ἄνθρωπον μὲ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου του. Λέγω: μὲ ὅλους

ἔχομεν γράμματα, κύριοι. Καὶ ἐγένετο σκάνδαλον κοινόν, τὸ ὁποῖον, ὡς συνήθως, μόνος ὁ σύζυγος ἤγνοε.

«Τέλος πάντων ἡ τυχοδιώκτις ἐκ συμφέροντος εὐνοήτου ἀπεπλάνησε καὶ τὸν υἱὸν τοῦ προϊσταμένου, δεκαεννεαετῆ νεανίαν, ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθήσεων, τοῦ ὁποίου ἐπέδρασε μεγάλως. Ὁ κύριος Λαγγλαῖς μέχρι τοῦδε ἔχων κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἀγαθότητος καὶ φιλίας πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του, ἡσθάνθη βλέπων τὸν υἱὸν του μεταξὺ τῶν χειρῶν, τῶν βραχιόνων ἔπρεπε νὰ εἰπῶ, τῆς ἐπιφύβου ταύτης γυναικός, ὀργὴν πολὺ δίκαιαν.

«Ἀδίκως ποιῶν ἐκάλεσεν ἀμέσως παρ' αὐτοῦ τὸν Λονζέρ, καὶ τοῦ ὠμίλησεν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πατρικῆς ἀγανακτήσεως.

«Καὶ τότε, κύριοι, θὰ σᾶς ἀναγνώσω τὴν διήγησιν τοῦ ἐγκλήματος γενομένην ὑπὸ τοῦ ψυχorroγούντος πρὸς τὴν ἀνάκρισιν.

«— Εἶχα μάθει ὅτι ὁ υἱός μου ἔδωκε χθὲς ἀκόμη εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν δέκα χιλιάδας φράγκα καὶ ἡ ὀργή μου δὲν ὑπῆκουε πλέον εἰς τὸ λογικόν. Ποτὲ βέβαια δὲν ὑπωπτεύθηκα τὴν ἐντιμότητα τοῦ Λονζέρ, ἀλλὰ πολλὰκις φοραῖς ἡ τύφλωσις αὐτὴ εἶνε πολὺ ἐπικινδυνωδεστέρα ἀπὸ σφάλμα.

«Τὸν ἐκάλεσα λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἤμουν ἠναγκασμένος νὰ τὸν ἀποβάλλω.

«Ἐμενεν ὄρθιος ἐμπρὸς μου, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τίποτε. Ἐπὶ τέλους μοῦ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις μὲ κάποιαν ζωηρότητα.

«Ἡρνήθη νὰ τοῦ δώσω, ἀφοῦ τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι τὸ αἷτιον ἦτο ὅλως διόλου μυστικόν. Ἐνόμισε τότε ὅτι τὸν ὑπωπτεύθην δι' ἀγένειαν καὶ πολὺ ὠχρὸς μ' ἐξώρρισε νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ιδέαν ἐμιλοῦσε πολὺ δυνατὰ,

«Ἐπειδὴ ἐσιωποῦσα πάντοτε, μὲ ὕβρισε, μὲ προσέβαλε, καὶ ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν θυμοῦ, ὥστε ἐφοβήθηκα.

«Τότε ἔξαφνα εἰς μίαν του λέξιν, ποῦ μ' ἐπείραξε πολὺ, τοῦ εἶπα καὶ γὼ τὴν ἀλήθειαν.

«Ἐμεινεν ὄρθιος μίαν στιγμὴν καὶ μὲ ἔβλεπε μὲ μάτια ἄγρια, ἔπειτα ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γραφεῖον τὸ μεγάλο ψαλίδι, ποῦ κόβομε διάφορα χαρτιά, πέφτει ἐπάνω μου μὲ χερί ὑψωμένο καὶ αἰσθάνομαι νὰ βυθίζεται εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ τι, χωρὶς κανένα πόνον.

«Αὐτὴ, κύριοι ἔνορκοι, εἶνε ἡ ἀπλὴ διήγησις τοῦ ἐγκλήματος τούτου. Τί πλέον νὰ εἰπῶ πρὸς ὑπεράσπισίν του; Ἐσεβάσθη τὴν δευτέραν γυναῖκά του τυφλώτων, ἐπειδὴ ἐσεβάσθη καὶ τὴν πρώτην δικαίως.

Μετά βραχεῖαν διάσκεψιν ὁ κατηγορούμενος ἡθώθη.

Αἰσώπορος

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρένθεσι τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [4,20]
 Ποήματα I. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα » 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ' ῥ'μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασίς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
 «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδιὲ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοαὶς δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶν». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἑχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]
 «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετὰφρασίς I. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
 «Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard..... Λεπτ. 75[90]
 «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης», μυθιστορία θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
 «Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20-
 «Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 «Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 1,50 [1,70]
 «Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπτ. 60 [70]
 «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Poussin - De - Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 «Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστορήματα μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐμποιήσαν αἰσθησιν ὅτι ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις.